

HUIBERTUS JOHANNES LEMKES †

ALS EEN HELD IS HIJ GEvallen; midden in zijn arbeid voor Gods koninkrijk.

Gelijk zoo vele malen maakte hij zich op om zijn groote belangstelling te toonen in het werk onder de jeugd; sprak hij een woord uit het hart tot het hart. En juist toen hij in herinnering had gebracht, wat eens door den grooten Kindervriend is gesproken: „Laat de kinderen tot Mij komen!” hield zijn hart op met kloppen, viel hij neer op het spreekgestoelte, waarop hij had plaats genomen, en ontsliep.

Als van Henoch kan van hem worden getuigd: „Hij wandelde met God; en hij was niet meer, want God nam hem weg.”

Geen lijden, geen ziekbed... met een woord der Schrift op de lippen werden de oogten plotseling gesloten, om zich te openen en Christus te zien.

„Nee, nee, dat is geen sterven zóó tot zijn God te gaan.” Dit dichterlijk woord van Malan is ook hier van toepassing.

Broeder Lemkes heeft den dood niet gesmaakt, niet gezien zelfs. Hij zag door het geloof Jezus, den Vriend van zondaren, om een oogenblik later in Zijn geopende armen te worden ontvangen en met Hem te zijn in het Paradijs. Opgenomen in heerlijkheid.

Benijdenswaardig heengaan!

Er zijn niet velen, van wie naar waarheid kan worden getuigd, dat zij in een lang leven „in hun oprechtheid” hebben gewandeld, „rechtvaardig voor God.”

Van Lemkes kan men het zeggen, zonder ook maar eenigszins bevreemd te zijn, te veel te zeggen.

Vroeg leerde hij den Heere Jezus kennen als zijn Heiland. Toen hij verleden Zaterdag in een samenkomst van Zondagsschoolonderwijzers was, waar gevraagd werd, of allen wilden opstaan, die vóór hun twintigste jaar tot het geloof waren gekomen, was hij een dergenen, die met aandoening opstond, en later openlijk God dankte voor het groote voorrecht, vroeg tot Jezus te zijn geleid.

En als een Timotheüs heeft hij Gods Woord liefgehad van kindsbeen aan, Gods Woord vastgehouden, Gods Woord gepredikt.

Hij had zijn zaken. En ook dáárin is hij getrouw geweest in alles. Maar het woord „zoekt eerst het koninkrijk Gods, en alle deze dingen zullen u toegeworpen worden,” stond bij hem bovenaan.

Dáárom gaf hij zich met al zijn kracht aan het groote Werk des Heeren in binnen- en buitenland. Wat wist hij de harten warm te maken voor gebeden en gaven! Hoe vurig kwam hij op voor de waarheid, en trachtte hij overal

Die in goeddoen niet vertragen,
Die in 't hart veel liefde dragen,
Gaarne helpen, steunen, schragen,
Door hun trouw aan God behagen,
Zullen aan het eind der baan
Eenmaal Jezus' woord verstaan:
Wat der minste is gedaan,
Vriend, dat reken ik Mij aan!

E. V.-v. O.

door zijn ernstig, beslist, maar liefderijk woord, en met zijn groote wijsheid en diep inzicht, de zielen te dienen! Waar was leed, dat hij het niet gevoelde? Vreugde, waarin hij niet deelde? Waar een afwijking, die hem niet aangreep? Waar een verkeerde gezindheid, een openbaring van het vleesch, die hem niet smartte, en uitdreef tot God en tot herderlijken dienst? Meer nog dan door zijn woord, oefende hij door zijn persoonlijkheid, door zijn voorbeeld, door zijn trouw en rechtvaardigheid, zonder aanneming des persoons, een stillen, maar machtigen invloed uit in het midden der zijnen, der broederen in Alphen, en ver, ver in ons geheele land en over de grenzen.

Ach, mijn broeder, hoe gaarne hadden we u nog lang bij ons gehouden! We hebben vooral in onzen tijd zulk een behoefte aan trouwe herders, trouwe vrienden der jeugd. „Mijn vader, mijn vader,” roepen we uit, als Elisa eens. „Gij, die het volk Gods droegt op uw hart en voor velen een bescherming en bewaring waart!”

Maar al scheuren we onze klederen, ons hart verblijdt zich, omdat gij zijt opgevaren tot Hem, voor Wien ge hebt geleefd en Dien ge

zoo hebt liefgehad. En we hooren u zeggen: Ziet op Hem, die al de dagen met u blijft! En we grijpen, in de kracht van uw God, ons werk weer op, met een voornemen des harten om uw voorbeeld te volgen, en als gij slechts oog en hart te hebben voor Jezus Christus, Gods onuitsprekelijke gave.

Wat hebt ge u vooral aan het kind, aan de jeugd gegeven! Zij allen verliezen in u een vader, een vriend. Verschillende scholen door u mede opgericht en in stand gehouden — zooals nog onlangs een Christelijke bewaarschool te Haarlem — getuigen er van, waarnaar uw hart uitging. De Regeering heeft u er om geridderd. En wij ook, we hebben er u om geacht. Als we dachten aan uw liefde voor en trouw in den arbeid op Zondagsschool en Bijbellen, dankten we onzen God en prezen we u onder elkander. Te meer, waar ge niet uzelf zocht; waar u nooit iets te véél was. Maar belangrijker dan wat de menschen denken, doen en zeggen, is toch het oordeel des Heeren. En we zijn er van overtuigd, dat gij van Hem een rijke, eeuwige belooning ontvangt voor uw trouw.

Tot wederziens dan!

Wij meenden, dat we u niet konden missen. God dacht er anders over. Maar nee, we missen u ook niet; nu en nimmer. We houden u in eervolle gedachtenis, in dankbare herinnering. En we hebben u nog... want ge zijt niet voor ons verloren, maar ons slechts vooruitgegaan! J. N. V.

IN MEMORIAM - H. J. LEMKES

*Van strijd en zege mocht hij tot ons spreken,
Doch meest van God, Wiens overrijke zegen
Laaft en verkwikt wie wandelt op Zijn wegen —
Toen gaf Gods hand den dood het snelle teeken. —*

*Een aarz'lend tasten — dan het groote zwijgen. —
Neen, toch niet dät! — Toen, na een blij gelooven
Het schouwen van Gods heerlijkheid hierboven,
Waar eng'len, in aanbidding, vroom zich neigen.*

*Zijn heengaan, plots, wekt velen tot bezinning:
Gij, als God roept, gaat ge ook ter overwinning,
Of zoekt ge in 't leven nog den zegen niet?*

*Gods zegen, waar zijn allerlaatste woorden
Van spraken tot de velen, die hem hoorden.
„God zegent!” — 't Werd zijn overwinningslied!*

12 Nov. '29

J. M. W.-W.

INDRUKKEN

VAN DEN HOOFDREDACTEUR

Vorbereiding voor den Zondag

HET IS ONGETWIJFELD, OOK MET HET OOG op de Zondagsviering, een zegen, dat tegenwoordig voor velen de Zaterdagmiddagen vrij zijn. De uren tijd, die men op deze wijze verkregen heeft, kunnen zoo nuttig worden besteed tot ontwikkeling van het lichaam en tot verkwikking van den geest in de vrije natuur.

't Is echter goed, dat niet vergeten worde, dat de Zaterdagavond bijzonder geschikt is tot voorbereiding voor den Zondag.

Ik zal nooit vergeten, hoe wij in het ouderlijk huis altijd des Zaterdagavond samen een mooi boek lazen. Onwillekeurig kwamen daardoor onze harten in een Zondags-stemming.

Dezer dagen las ik van een meisje in Namaqua. (Zuid-Afrika.) De vrouw van een zendeling had op zekeren Zaterdagavond een meisje-inboorlinge op bezoek. 't Was een bekeerd meisje: een vrucht der zending. Beiden stonden dien avond een oogenblik aan de deur, toen het meisje opmerkte: „Den Zaterdagavond vind ik den prettigsten avond.” Toen de zendingvrouw vroeg waarom, antwoordde het kind: „Alles ziet er dan zoo schoon uit. Alles is zoo rustig. 't Is of alles zich voorbereid tot den Zondag.”

De Schrift spreekt er van, dat de mensch zichzelf beproeve en dat met het oog op de Avondmaalsviering.

Zou het niet goed zijn, als alle Christenen er op bedacht waren, den Zaterdagavond zich voor te bereiden op den Zondag?

Ik ken iemand, die dan altijd Johannes 17 leest, en hoorde onlangs van een ouden Christen, dat hij reeds jaren en jaren dan Psalm 23 leest.

TER BEVORDERING VAN BIJBELKENNIS

VERZENEN TEGEN DE PRIKKELS.

Hand. 9 : 5. Het is u hard, de verzenen tegen de prikkels te slaan.

OVER HET ALGEMEEN BEHANDELT DE OOSTERSche landman zijn trekvee niet ruw. De dieren zijn ook niet lastig om mee om te gaan. Een enkele maal halen de ossen, die voor den ploeg gespannen zijn, nog wel eens bokkesprongen uit; ze slaan dan hun pooten achteruit. Om dit tegen te gaan, is de ploeger voorzien van een ossenstok; een houten stok van 2 à 3 M. lengte, waarbij het eene eind voorzien is van een klein schopje, om daarmee de vastklevende aarde van de ploegschaar te verwijderen, en het andere eind uitloopt in een scherpen prikkel. Wanneer de beesten nu achteruitslaan, houdt de boer den prikkel achter de pooten van het dier. Slaat het dier achteruit, dan komen de verzenen (hielen) in den prikkel terecht. Hoe harder en hoe vaker het slaat, des te meer pijn doet het zich. s.

90

KRACHT IN ZWAKHEID

8)

DOOR WINTERFELD-PLATEN

Het is maar goed, dat Walters paard den weg naar huis alleen vinden kan. Hijzelf is zoo diep in gedachten verzonken, dat hij in 't geheel niet op den weg let.

„Rosa is veel zieker dan zichzelf en alle anderen vermoeden. Niet lichamelijk, maar geestelijk. Want het is duidelijk, dat dat nachtelijke gezicht slechts in haar eigen fantasie zijn oorsprong heeft. Het is absoluut uitgesloten, dat het werkelijkheid was. Dus is Rosa ziek. Dat mag niemand weten. Niemand!

„Wel moet men zeer op haar letten. Haar zooveel mogelijk ontzien en voor alle dingen haar een tijdje wegsturen uit Urten. En dan haar er vast van overtuigen, dat Gerd werkelijk niet meer leeft. Dat alleen kan haar genezen, anders niets. Moest er eigenlijk niet met mevrouw Thorbeck over gesproken worden? Was zij als moeder er niet de naaste toe? Maar zij zou onuitsprekelijk lijden onder deze geschiedenis. Was het niet wreed, haar Rosa's ziekte zoo klaar en duidelijk voor te houden?”

Hij peinsde en peinsde, zonder tot een vast besluit te komen.

* * *

Rosa zat rechtop in bed, den rug door kussens gesteund. Zij voelde zich vreeselijk moe en had nog niet de kracht om op te staan. Er was een stille treurigheid over Rosa gekomen. Zij zag haar kleine gebogen moeder af en aan loopen, zich in de kamer bij haar bezig houden, zonder doel hier en daar wat verplaatsen, en dan weer opeens iets vragen, alsof zij nog iets op het hart had, dat zij liever niet bij name noemde.

Rosa kende haar moeder te goed, om niet te weten wat haar drukte. Het had haar moeder zooveel genoegen gedaan, dat zij juist Walter Eibenstedt had willen spreken. Zij had er meer achter gezocht en al allerlei hoopvolle verwachtingen gehad. Nu was zij teleurgesteld over Rosa's zwijgen en wachtte steeds op een opheldering van haar dochter. Dat voelde Rosa heel duidelijk. En het deed haar verdriet, dat zij den wensch van haar moeder niet kon vervullen. Want er is wel niets pijnlijkers dan menschen, die wij liefhebben, teleurstellingen te bereiden, tegen onzen wil, tegen onze macht. Rosa kende den hartewensch van haar ouders, dat zij Gerd zou vergeten en Walter Eibenstedt trouwen. En zij zou de goede oudjes, die zooveel leed hadden moeten doormaken met hun eigen zonen, zoo graag een nieuwen zoon in huis gebracht hebben.

Maar zij kon er niet toe besluiten. Met al de vezels harer ziel hing zij aan den vermiste, en een inwendige stem zei haar voortdurend, dat hij nog leefde! Zij zag wel in, dat zulke stemmen ook kunnen misleiden en dat zij dikwijls slechts de weerklink zijn van onze eigen vurige wenschen. Maar dat gezicht! Dat bleeke, vermagerde gezicht voor het raam!

„O God, help mij uit deze verwarring en geef mij eindelijk, eindelijk zekerheid.”

Zoo smeekte zij telkens weer en probeerde met haar sterken wil ook kracht en moed en vertrouwen te herwinnen, opdat zij voor haar ouders weer een vreugde en steun kon zijn, en geen last en zorg.

Een groote geruststelling was het voor haar, dat zij Walter Eibenstedt alles gezegd had. Hij zou zeker midelen en wegen vinden om haar te helpen, een spoor van den geliefde te ontdekken. (Wordt vervolgd)